

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény
templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos
közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: † XI. Pius pápa. — Kupka Izabella: Fehér áldozat. — Székely László dr.: Az Oltáregyesület lelke. — Központi: Imaszándékunk: Az új pápa. — Nagelreiter Alajos dr.: Eucharisztikus csoda. — Oltáregyleti élet. — Galler Géza: A szegényekről. — Rogács Ferenc dr.: Oltárvirágok: I. Havi szentségimádás.

Nagy és szép kongresszusi emlék! Neszélyen megnyílt a *Mária reparatrix-apácák noviciátusa*. Az Örökimádás m. t. olvasói előtt nem ismeretlen a neszélyi reparatrix-zárda, hisz adományaikkal sokan résztvettek létrejöttében, cellák vagy a kápolna megépítésében. Ez a kis zárda csak nyári felüdülésre volt alkalmas; az eucharisztikus világkongresszusra Budapestre jött a reparatrix-szerzetgenerálisszája, aki — természetesen — a neszélyi házat is felkereste. A zárda helye, a kitűnő levegő s a többi körülmények annyira megnyerték tetszését, hogy azonnal elrendelte a zárdának s a kápolnának olyan kibővítését, hogy a magyar reparatrix-noviciátus befogadására alkalmas legyen. A noviciátus a kápolna, illetve annak meghosszabbításával párhuzamosan épült, ablakaival délnek néző egészséges épület, amely derűs hangulatával — belül minden fehér — nagyszerű otthona lehet a tökéletesség iskolájában gyakorlatozó újoncnoknak. Mivel a noviciátus a zárdának legbensőbb ügye, felszentelésén csak a legnagyobb jötevők és családtagok vettek részt. A felszentelés szertartását *Mentes Domonkos* tb. esperes zárdalelkész végezte, azt megelőzőleg

pedig dr. Mátrai Gyula, a község szülötte méltatta — meghatódva — a nap jelentőségét: a Szentlélek tüzet és világosságát kérve szentmiséjében a magyar noviciátusra. — Régi óhaj teljesült a neszélyi noviciátussal: most már egészséges helyen, Magyarországon, magyar nyelven tanulhatják nemcsak a nővér, de a máterjelöltek is a reparatrix életutat. Reméljük, hogy sokkal többen lesznek ezentúl a jelentkezők a szentségi Úr Jézus örök imáadásának és engesztelésének Mária anyai kedvének gyengédségével teljesítendő szolgálatára. — Az Örökimádás m. t. olvasóit bizonyára érdekli, ha itt megemlítjük, hogy az új — most már rendes — zárda *főnöknője és újoncmesternőjévé* a generalissza *Mária Elek* anyát nevezte ki. Több éven át volt az oltáregyesületi irodában, mindenkit kedvesen és szeretettel fogadott, gondos anyja volt a Virgo Reparatrix-kongregáció első csoportjának és hűséges alújoncmesternője a pesti háznak. Általános örömet keltett a távozása okozta fájdalom mellé az a tény, hogy 39 év alatt, mióta a reparatrix-apácák Magyarországon vannak, éppen ő az első, aki elérte a főnöknői méltóságot és nevelője lett a magyar reparatrix-jövőknek.

† XI. PIUS PÁPA.

A nagy pápák között is kimagasló, történelmi eseményekben gazdag uralkodásra tett pontot a halál február 10-én reggel 5 óra 31 perckor, amikor befejezte pályafutását Jézus Krisztus földi helytartója, XI. Pius pápa.

Az Örökimádás olvasótáborra bizonyára szívesen veszi, ha e nagy pápa tevékenységét kissé megvilágítjuk, hisz anyaszentegyházunk élete, Krisztus misztikus testének élete s a benne működő pápa Krisztus helytartója, mintegy az Ő akaratának kifejezője és megvalósítója.

1. Elhúnyt Szentatyánk mindjárt uralkodása kezdetén a lelkek megbékéltetéséhez fogott. A háború után óriási feszültség, sok vonatkozásban gyűlölet uralkodott a nemzetek között. Ennek megszüntetése csak lelki alapokon volt lehetséges, azért hangsúlyozta az összes zarándokok előtt, hogy a *«közös atyának házába» jöttek testvéreknek kell egymást tekinteniök.*

2. Eléljük tárta a szentek magasztos példáját azokban, akiket ő avatott szentté. S ezek száma oly nagy, mint még sohasem volt egy pápa alatt sem. Az első, akit boldoggá — majd később szentté — avatott, lisieuxi Kis Teréz volt, akiben az *Isten-gyermekség egyszerű és könnyű útját* állította a világ elé, hogy kedve legyen azt a lelkiéletet élni, amelynek gyümölcse mosoly — szent derű és béke.

3. Megmozgatta az egész anyaszentegyházat a *missziókért*. Létrehozta azokat a missziós egyesületeket, amelyek igazán óriási munkát végeznek és lehetővé teszik, hogy mindig új és új otthont kapjon a szentségi Úr Jézus a legszegényebb misszióban is. Egészen új meglátása a Szentatyának a benszüllött papság képzésének kihangsúlyozása. Erre külön egyesületet alapít «Opus Petri pro missionibus» címen. Maga szentelte föl az első benszüllött püspököket és állandó összeköttetésben volt velük.

4. A *családi élet* szentségéért ismételten síkraszállt. «A tiszta házasság» kezdetű enciklikájában legyőzhetetlen erővel védi meg az

Egyház tanítását és fejté ki elveit a kornak a házaseletről való léha fel-fogása (pajtásházasság, válás, eugenetika) ellen. A Szent Család ünne-pének elrendelésével pedig a házaselet elé örök eszményképet állít. Nagy szeretettel fogadja kihallgatáson és megáldja az új házásokat, akik a világ minden részéből, de főként Olaszországból nagy számmal siettek a Szentatya elé.

5. Az ifjúság neveléséről szóló enciklikájában kifejti, hogy az Egyháznak joga és kötelessége az ifjúság valláserkölcsei nevelése, s azért katolikus iskolákat és intézeteket tart fenn, amelyeket az államoknak nemcsak elismerniök, hanem segíteniök is kell.

6. Mindezek a lelki hatások fontos tényezői voltak a világbéké-nek is. Szentatyánk legnagyobb békeműve azonban az olasz állammal való kibékülése volt. *A lateráni szerződés 1929-ben örök és nagy emléke marad XI. Pius pápának.*

7. De ugyancsak nagy emléke lesz az Egyház történetében az *Akcio Katolica megindítása is*. Látta a Szentatya, hogy a papság egy-maga képtelen megfelelni mindazon igényeknek, melyeket a kor az Egyházzal szemben támaszt. Támaszokat, munkatársakat szerzett neki az Akcio Katolicá-ban dolgozó világi munkatársakban.

8. A legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszát különösen az *eucharisztikus világkongresszusok* fényének, hatásainak emelésével moz-dította elő. Hogy mivé fejlődött és milyen hatása van egy eucharisz-tikus világkongresszusnak, azt saját szemünkkel láttuk tavaly. De a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti figyelmének és áhítatának mindannyiunkra ható jelei azok az előírások, amelyeket a *patina hasz-nálatáról és a szentségházak kulcsának őrzéséről* kiadott.

9. Az engesztelés kötelességét hangsúlyozta ki az 1928 május 8-án kiadott «Miserentissimus Redemptor» kezdetű enciklikájában, amely a szentségi Úr Jézus iránti gyengédségnek, Szentséges Szívével való tökéletes együttérzésnek főséges megnyilvánulása. A benne előírt engesztelő imában (most ezt mondjuk minden első pénteken!) az *engesz-telő* (Mária Reparatrix!) *Szűzzel lelki egyesülésben* ajánljuk fel imáin-kat. Ez is a Szentatya különleges lelki finomságának és gyengédségé-nek jele. De nemcsak imádkozott, hanem maga is folyton engesztelt. † Szentatyánk kimondhatatlan lelki fájdalmakat szenvedett el Orosz-ország, Mexikó, Spanyolország és Németország miatt. S mindezeket a szenvedéseit, a végén az életét is felajánlotta a békéért. S úgylátszik, az Úr elfogadta, mert amit nagyon szeretett volna megérni, nem érte meg, két nappal előbb hívta Őt magához az Úr.

10. Külön emléket kell állítanunk *irántunk, magyarok iránti szere-tetének*, amelynek (a kongresszusi előkészület, lelki megújulások és

fölbuzdulások jutalmaként) gyümölcse az a csodálatosan visszanyert Felvidék, amely oly nagy és igaz örömök okozója volt a csonkaságunkban kevés boldogságot érő magyarnak.

Ilyen nagy pápát régen temettek Rómában. De halála nem is szomorúsággal, hanem inkább dicsőséggel teljes. Megdicsőült a nagy tettek embere! Elment jutalmát elvenni az égbe! A helye itt a földön üres, de fölötté tetteinek dicsfénye ragyog. Emléke legyen áldott!

Dr. Mátrai Gyula.

FEHÉR ÁLDOZAT.

Ravatalon fekszik halványan... fehérén...

Krisztus Helytartója: a Szentséges Atya.

Ezüst hajával glóriázva fehérén

A halál csókjától megdermedt homloka. —

Atyai jóságát sugárzó szeme

Szelíden lezárva. — Feszület kezében.

A Krisztus nyájáért aggódó szeretet

Forró lángolása kialudt szívében!

Ravatalon fekszik halványan... fehérén.

Föléje hajol a Szent Péter temploma...

S fenn az oltár trónján ragyog hófehérén,

Szentostyában rejtve — az Élet Ura!

Könnyező gyertyák fénye imbolyogva reszket

Elpihent alakján. — Körül csend, áhítat.

Békét esdő végszava még a légben reszket...

S Ő itt fekszik némán, — mint «fehér áldozat».

Szentségi Úr Jézus! örök Áldozatunk!

Tekints kegyesen e fehér áldozatra:

Országodért küzdő, engesztelő éltét

Égő áldozatként tette oltárodra!

Nézd Érted lángoló, töretlen nagy hitét,

S győzelmedért vivott bátor, kemény harcát!

Most, hogy «elbocsájtád öreg, hű Szolgádat»,

Add neki jutalmul szentek koronáját!

Szentségi Úr Jézus! örök Főpásztorunk!

Tekints szánalommal e szegény világra!

Vad gyűlölet tombol; vér s fegyverek réme

Sötét árnyakat fest jövőnk kárpitjára!

Szentatyánk életét Neked ajánlotta

Népek békéjéért... s Te elfogadtad azt:

Mentsd meg hát Jézusom árva, riadt nyáját,

Melyért holtan is esd e fehér Áldozat!

Kupka Izabella.

AZ ÚR SZAVA A KERESZTRŐL.

Szeretsz-e engem szóval, szívvel?
 Tettel és sok-sok szenvedéssel?
 Hű vagy-e hozzám minden időben,
 Boldogság, baj és szenvedésben?
 Akarsz-e bátran túrni, mint én,
 Keresztre hágni ide mellém?
 Adnád-e kezed feszítésre,
 Tested ostorra, arcod köpésre;
 Tudsz-e szenvedni panasz nélkül?
 Örülsz-e, ha fáj a lelked,
 Ha szíved keresztre feszítve szenved!
 Gondolsz-e rám és a keresztútra,
 Mit megjártam érted, utánad futva,
 Hogy szívem verésén megérezzed:
 Mit szenvedtem s mit tettem érted?
 Értem élsz-e, te drága lélek
 S értem halsz-e, mint én teérted?
 Akarsz-e hűn szolgálni nékem
 S a kereszten meghalni értem?

AZ OLTÁREGYESÜLET LELKE.

Minden társulásnak van teste és lelke, nehezebb műszóval élve: anyagi és alaki eleme. Anyaga: amiből összetevődik, alakja: ami összehozza. Az Oltáregylet testét a tagok alkotják, lelkét pedig az az eszme, amely bennünket összehozott.

Egy tömör mondatba összefoglalva, ez az eszme nem más, mint gondoskodó szeretet az eucharisztikus Jézus iránt. Ez az Oltáregylet lelke.

1. Az Oltáregyesület lelke tehát a szeretet az eucharisztikus Jézus iránt. Nem értem ezen a szeretet felviharzását, érzelmes megáradását, patetikus fokát. Nem értem azt a boldog transzot, azt az édes önkívületi állapotot, amelyért a szenteket megirigyeljük. Ha ez lenne a szeretet, az Oltáregyletnek is szentekből kellene toborzódnia s nem belőlünk, gyarló emberekből.

Nem. A szeretet egyszerűen azt jelenti, hogy Krisztus mágnes, a mi szívünk pedig egy kis acéltű, amely megrezdül az ő közeledtére; megrezdül, megindul: nem marad közömbös.

Azt sem mondom, hogy az egész lényünk repes így Krisztusért. Sajnos, nem. Keverték vagyunk, jóból és rosszból összetettek. A lényünknek csak a jobbik fele vonzódik Krisztushoz, de ez is elég arra, hogy ez a jobbik rész győzzön a többi felett s vigye magával a maga útjain.

Lehetséges ilyen szeretet Jézus iránt? Kiválthatja a mi gyarló, földies szívünk magából teljes őszinteséggel a ragaszkodást Jézus láthatatlan jóságá

íránt? (Abban ugyanis nem sok köszönet lenne, ha hazudnánk magunknak ezt a szeretetet.) Igen, lehetséges.

Nem is kell sok hozzá. Csak, hogy a szívünk éppen acél legyen és ne fadarab. Ez a szeretet nyilvánul meg abban a kis minisztráns-fiúban, aki az oltár előtt térdel s hirtelen eszébe jut, hogy ő is pap lesz, mert megtetszik neki öntudatlanul is az a nagy tisztaság, ami az oltár felől sugárzik felé: Jézus világa tetszik meg neki.

Ez a szeretet rezdítette meg annak a kis 3—4 éves gyermeknek a szívét, akinek egyszer egy szentkép kapcsán Jézus szenvedéséről beszéltem, s egyszer csak kezdte sírva ütni azokat a csúnya embereket, akik Jézuskát bántják.

Ez a szeretet képesít arra minket is, hogy jólérezzük magunkat az oltár előtt és boldogan tudjunk áldozatokat hozni az oltár lakójáért.

Egyszerű ennek a szeretetnek a lélektana.

Vegyünk két egymástól igen távoleső és egymáshoz csöppet sem hasonlító dolgot. Egyik a nap az égen, irdatlan távolságban, nem is kohó, hanem tüzeknek rettentetes tengere, több mint millió kilométer az átmérője és 6000 fok a heve a szélein is. Ez az egyik.

A másik egy kis virágfej, mondjuk hajnalka, egy Föld nevű csillagponton. Aztán kérdezzük el: van-e köze a kettőnek egymáshoz? Tudja-e érinteni a Nap a kis virág sorsát. A választ tudjuk már: hogyné tudná! A Nap élteti a virágot. A kis virág érzi ezt és minden reggel éltetője felé fordul. Nap folyamán lankadtan gubbaszt, az éjtszaka fázósan összecsucodik: hajnalra azonban kitarja egyetlen szirmát, úgy hogy majdnem beléscsakad, és úgy üdvözli a Napot.

Hiába vagyunk kicsik: mégis tudunk Krisztus tűztenger-szíve iránt orientálódni, mégis tudjuk őt a magunk módján — módocskáján — szeretni.

A gyermek lelkünk szimbóluma.

2. Szeretjük Jézust. Ez a szeretet a második isteni személy felé fordul, aki elmondhatta magáról: «Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok». Szeretjük a Fiúistent, bár nem értjük, miféle nagy mozgalmak zajlottak le Isten szívében, s érthetetlenül állunk a nagy titok előtt, hogy az istenség nem oszlott meg, de háromszemélyű, és a Fiú örök kapcsolatot keres az emberiséggel.

Szeretjük az Isten Fiát, amikor Betlehemben szemléljük, egy mézzel folyó éjszakán, és nem tudunk hová lenni a meghatódottságtól, hogy a téli éjszakában rózsaszál nyílik ki, a bűnös földön egy büntelen szűz méhének megéri a gyümölcse; hogy az Isten leszállt az égből, mert magához akarja emelni az emberiséget. Nagy kör volt ez: Istentől földig, és a földtől vissza az Istenig, nagy öltés az égnek és földnek összevarrására, Isten és ember szívének összekapcsolására.

Szeretjük Jézust, mint názareti prófétát. Mi nem hallottuk, hogyan áradt méznél edesebben ajkáról a hegyibeszéd, a nyolc boldogság, az egész szép, boldog evangélium. De az igéi fülünkbe csengenek és megörvendeztetik az életünket. Igéje útmutatás nekünk, fényugár a homályban, a tömkelegben.

Szeretjük, hogy szeret minket. Meghat benne, hogy ez a gigász, ez a minden emberi méretet fölülmuló személy, ez a földtől égignyúló óriás mégis, minden hatalmassága mellett is jó, szíve van, velünk érez, sőt egész nagy életén átvonul bizonyos melankólikus vágyakozás az emberek szeretete iránt, és bánat, hogy ezt nem találja meg. Szeretjük, hogy gyönyörűsége volt az emberek fiai között lenni s megjelent köztünk embersége és nyájassága; szeretjük őt iszonyatos társtalanságában is, amellyel végigjárt a földi életen, s jövőbelátó, magvak sorsát előrelátó szemmel hintette az igét.

Szeretjük életének rendíthetetlen hősiességét; azt a határozottságot, amellyel félrelöki a világ javait, azt a céltudatot, amellyel a szenvedések útját választja, a kelyhet elfogadja, a keresztfát vállalja, a Golgota felé izmos lábakkal megindul.

És szeretjük őt az Oltáriszentségben: amiért szeretett minket, amiért közöttünk akart maradni, hogy árván ne maradjunk, amiért nem állt meg félúton az önküresítés és önfeláldozás útján, hanem miután megtestesült, miután ember lett először és féreg számba akart jönni másodszor, még azután a kenyér és bor molekulái alá akart rejtőzni, hogy orvosságunk lehessen, hogy szervezetünkbe felszívódó kenyérünk és borunk maradjasson.

Szeretjük Jézust az Eucharishtiában, mert az Isten szeretetének új kinyilatkoztatása. Enélkül csonka lenne a reveláció, s nem ért volna végállomásig a megváltás. Szeretjük Jézust az Eucharishtiában, mert ott dolgokat mond el, amikről azelőtt hallgatott, vagy legalább is úgy mondja el, ahogy azelőtt soha.

Ezt jelenti Jézus szeretete. Tulajdonképpen szeretetlenséget jelent. Hogy Istent fölérteni nem tudjuk, hogy az ő szeretetére méltatlanok vagyunk, hogy a szívünkben elégséges szeretetet kicsiholni sosem leszünk képesek, hogy ő «major omni laude» — nagyobb minden dicséretünknel —, azt itt értjük meg igazán, az oltár előtt, az Eucharisztia szemléletében.

3. De a szeretet családjának sok a válfaja. A szeretet lehet tűrő, nagylelkű, jóindulatú stb., ahogyan Szent Pál felsorolja. Az Oltáregylet tagjait *gondoskodó* szeretet hozta össze.

Azért nem is csoda, hogy bár az Oltáregylet mindenki előtt kitérte kapuit, mégis inkább a nők találtak be oda. Érthető, mert a gondoskodó szeretet inkább a női lélek adottságai közé tartozik. Ezt megint nem úgy értem, mintha az Isten külön női lelkeket teremtene. Valószínű, hogy nem egyformák az emberi lelkek, amikor Isten testbe teremti őket. Hiszen Isten nem teremt két egyforma akác-

levelet sem. De azt a különbözőséget, ami férfi- és női lélek közt van, elégségesen magmagyarázhatjuk abból, hogy ugyanaz az emberi lélek másképp és másképp alakul más és más szervezeten. Olyasformán, mintha ugyanazt a dalt lantlon pengetik vagy hegedűn húzzák el, vagy zongora billentyűin játsszák le.

A nő anyaságra van teremtve: arra, hogy életet ápoljon és növeljen; hogy a magáéból másnak adjon; hogy a gyöngéhez szeretettel lehajoljon; hogy szolgáljon. Ez az anyaság minden női lélekben megvan, és sokféleképpen érvényesül azoknál is, akik nem anyák. Kis leányok babát fognak, hogy lelkük anyassága érvényesülhessen, teret találhasson.

Ilyen gondoskodó szeretetet akarunk mi tanúsítani az eucharisztikus Jézus iránt. Szolgálni akarunk neki. Gondoskodni róla. Adni a magunkéból. Kicsinyes, aprólékos szükségleteit ellátni. Ez megint nemcsak a mi ösztöneink dolga. Maga az Isten, akkor, amikor ilyen kicsinyű lett, akarta igénybe venni a mi szolgálatainkat. A Teremtő ránk akart szorulni. Emberileg azt mondhatnánk, hogy félénk sír és segítségünk után nyújtja ki a karját. Hiszen mondtam: nem állt meg félúton, egészen kicsiny akart lenni, hogy bennünket egészen nagyokká nevelhessen.

Amikor mi ilyen gondoskodó szeretetet tanúsítunk Jézus teste iránt, a bold. Szűzanya nyomdokaiba lépünk. «Jézuska pesztonkái» leszünk, ahogy liziói kis Teréz elgondolta.

A nagy evangéliumi asszonyok szerepét vállaljuk. Veronikák leszünk, hogy lemoszuk arcáról azt a gyalázatot, amit a világ rákent. Szentasszonyok, akik drága keneteket visznek a sírhoz. Magdolna nyomdokaiba lépünk, aki fölháborodva azon, hogy Simon mágus nem tudta, kívül áll szemben, boltba futott, szent kenetet vett, s megadta a második isteni személy emberi testének azt a tisztességet, amit megadandónak érzett. Őt mondanám az első oltáregyleti tagnak, ha nem gondolnék a bold. Szűzre, aki őt megelőzte.

És lélekben oltáregyleti tag volt még valaki, akiről Szent István évében nem feledkezhetünk el: boldog Gizella királyné. Az ő finom ujjai dolgoztak a szép koronázópaláston, a miseruhákon. Elképzelem, hogyan melázott el: Istenem, a férjem templomokat épít az Úrnak, én meg segíték azokat felszerelni. Ő falakat von a szentáldozat fölé, én meg finom ujjaim munkáját, korporálét, kendőcskét a szent test alá. Ő karddal kezében küzd Krisztus misztikus testéért, én tüvel kezemben eucharisztikus testéért. De mindkettőnkben egy az érzés: gondoskodó szeretet Jézus eucharisztikus teste iránt.

Lám, ez az Oltáregyesületek lelke.
(Köszeg.)

Szekely László dr.

Az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai március 26-tól április 2-ig lesznek az Örökimádás-templomban. Elmélkedés pontosan 6 ó 30 p-tól 7 óráig. Vezető dr. Mátrai Gyula, közp. ügyv.-igazgató.

Katolikus Nők napja az idén is március 25-én lesz. Az Oltáregyesületeket kérjük, hogy tagjaik lelkesen vegyenek részt a nők napjába való bekapcsolódás plébániai előkészítésében!

Lelkigyakorlatos házunkban (IX., Üllői-út 77.) március 8–12-ig hivatalnoknők számára, március 15–19-ig úrinők számára lesznek lelkigyakorlatok. Jelentkezni lehet Imelda anyánál, IX. Üllői-út 77.

AZ ÚJ PÁPA.

Hogy mit jelent a pápa személye a világegyház szempontjából, nem kell magyaráznunk. Előttünk a nagy pápák fényes sora s közöttük közvetlen közelből a minap elhunyt nagy XI. Pius pápasága, aki a hitet az egyházban rendíthetlenné tette, az anyaszentegyház épületének sziklára alapozottságát megmutatta s a hívek lelkiéletét egészen csodálatos mértékben felfokozta és megszilárdította.

Érthető tehát, ha márciusi imaszándékunk az új pápa — e sorok leírásakor még ismeretlen — Szentséges Atyánk személyét és pápaságát vagy általánosságban az anyaszentegyház közeli jövőjét öleli fel.

Igen! Imádkozunk azért, hogy egészen a Szentlélek irányítása szerint éljen új Szentatyánk. Ha igaz az — és igaz! —, hogy a Szentlélek választja a pápát, akkor a megválasztottnak a világosság és szeretet Istenének ezt a beléhclyezett bizalmát százszázalékiig kell kamatoztatnia: a Szentlélek irányításait egészen pontosan megvalósító élettel.

Szédületes magas a pápai trón! Elképzelhetetlenül nehéz megállani rajta! Hisz a pápa is ember, s hozzá a világegyház gondjait, felelősséggel viselő helytartója az Úr Jézusnak! Mennyi imatámogatás kell tehát a pápai trónon ülőnek, hogy a trón magasságából messzire is ellásson és ugyanakkor a trón közvetlen közelében is mindenről tudjon, folyton egyensúlyban maradjon az egyházat tépő legszörnyűbb viharok látásakor is! Amikor a «kormányos»-ban van a «hajó» «utasainak» végső bizodalma, milyen felelősségteljes akkor a tiszte!

Ezek a gondolatok sarkaljanak bennünket arra, hogy imádási óránkon szívünkben mindig helyet kapjon a pápa és a márciusi imádási óránk könyörgő része pedig egészen a Szentatyáé legyen. Olyan kedves feladat a szentségi Úr Jézus előtt az Ő földi helytartójáért, az anyaszentegyház látható fejéért imádkozni, hogy ennél hitszerintibb teljesítmény alig képzelhető el.

«Az Úr tartsa meg őt és éltesse, tegye boldoggá a földön és ne engedje őt ellenségeinek hatalmába jutni!» Legyen Uram a Te Szíved szerinti legfőbb pásztor a anyaszentegyházadnak, és uralkodása teljes tökéletességgel mozdítsa elő az anyaszentegyház Isten dicsőségét és a lelkek üdvét szolgáló tevékenységét! Amen.

TELJES BÚCSÚNK

Március 2-án, 3-án, 19-én, 25-én az oltáregyesületi ájtatosság napján, imádási óránk napján és egy magunk választotta napon.

Központi.

EUCHARISZTIKUS CSODA.

Régebbi írásaim között találtam feljegyezve az oltáriszentségi csodát, amelyet évekkel azelőtt valószínűleg az «Evangélium» kat. hitszónoklati folyóiratból írtam ki magamnak, hogy egyik eucharisztikus szentbeszédemben felhasználjam. Szabad átdolgozásban a következőkben közlöm a csodálatos esetet az Örökimádás olvasóival.

Franciaország Metz városában egy magasrangú úrnak leánykája ötéves korától kezdődőleg hátgerincbénulásban szenvedett. Az Istentől nagy próbára tett szülők szívük bánatában és aggodalmában mindent elkövettek leányuk meggyógyítására. Nem kíméltek sem fáradságot, sem költséget. Sok orvost hívtak, de nem tudtak segíteni. Pedig igen híres orvosokhoz is vitték a leányukat, aki súlyos betegségét bár nyöszörögve, jajongva, de alázatos türelemmel viselte el. Valóságos hős volt a szenvedésben. Az Oltáriszentség, amelyet gyakran vett magához, adott neki erőt, vigaszt és kitartást, hogy a hosszú éveken át el nem keseredett, el nem csüggedett. A rettenetes kínokat okozó betegségével a hőslélkű leányka 20 éves lett. A szenvedés ez angyala csak két kezét tudta még mozgatni. Ezekkel nagy megerőltetéssel oltárterítőket készített az oltáriszentségi Jézus iránt való szeretetből. E szent munkájában is sokszor indította fel a jó szándékot: Jézusom, mindent Teérted! Nagy kínjait, fájdalmait napjában többször ajánlotta fel Jézusnak. Gyenge erőt szívesen állította az oltáregylet magasztos céljainak szolgálatába. Oltáregyleti tagtársai bizonyára sokat imádkoztak teljes meggyógyulásáért. Nagyon bámulták kínos betegségében tanúsított angyali türelmét és Isten szent akaratában való teljes megnyugvását.

A húszéves leány Krisztus szenvedésiskolájában a tökéletesség útján óriási haladást tett. Mindenki, aki vele érintkezett, épült nagy jámborságán, áldozatkészségén, türelmén, Isten akaratában való teljes megnyugvásán. Az 1865. év folyamán nagy buzgalommal 400 díszes rózsát hímzett a szentségimádásra. Elképzelni is nehéz, hogy mekkora áhitattal és szeretettel dolgozott ezen a szent munkán és mennyire iparkodott ezzel a munkájával is kedveskedni a szentségi Jézusnak. Pedig már kilenc év óta nem érintette a lába a földet. A város plébánosa betegségében többször szokta meglátogatni a hős leányt. Most külön eljött, hogy megköszönje a ritka szép, igazán gyönyörű hímzett rózsákat. Ez alkalommal azt ajánlotta a nagybetegnek, hogy vitesse el magát a félérai szentségimádásra. Az aranylélkű leány érezte, hogy betegsége ezt nem engedi meg, de másnap mégis elvitette magát jó édesanyja és komornája kíséretében. Mikor a gyönyörűen feldíszített templomba érkeztek, a komorna az utolsó padba ült és ölében tartotta a béna leányt, aki alighogy elkezdett imádkozni, iszonyatos fájdalmakat érzett és így szólt a komornájához: «Ha nem volnék itt a Szentség előtt, hangosan felsikoltanék». Azután általános ropogást lehetett hallani tagjaiban, miközben így szólt: «Imádkozzatok, imádkozzatok és állítsatok fel lábaimra!» Édesanyja és komornája támogatásával azonnal felemelkedett, egyenesen járt és azután az Úrban örvendezve, akinek rögtöni gyógyulását köszöni, hazament úgy, hogy egyik kezén édesanyja, a másik kezén komornája vezette. Mindhárman egész hazáig sírtak az örömtől, boldogságtól. Az édesanya és a meggyógyult leány őszinte halála kimondhatatlan nagy volt az édes Jézus iránt.

Ugyanaznap délután 3 órakor a meggyógyult leány egyedül ment vissza a templomba, hogy jelen legyen a vecsernyén és ismételten hálaimákat rebejen a csodálatos, a hirtelen meggyógyulásáért. Másnap reggel újból elment a templomba,

hogy a szentáldozásban hálátelt szívvel egyesüljön isteni Üdvözítőjével. Mindenki bámulatára minden segítség nélkül egyenes s biztos lépéssel öt lépcsőt lépett fel az áldoztató-korláthoz. Az összes jelenlévők meggyőződtek, hogy teljesen meggyógyult. Kezelőorvosa is kijelentette: Amit az orvosok meg nem tehettek, megtette az Isten.

Metz városa, ahol az eucharisztikus csoda megtörtént, 1865-ben 43 ezer lakost számlált. A város püspöke is sietett a meggyógyultat meglátogatni és sokan mások is eljöttek hozzá, hogy lássák azt, akin az Úr Jézus oly nagy dolgot művelt. A csodálatosan meggyógyított leánynak erői napról-napra annyira gyarapodtak, hogy nemsokára az egy teljes óráig tartó ünnepi körmeneten is minden segítség nélkül résztvehetett.

E XIX. századbeli eucharisztikus csoda is bizonyítja, hogy a kenyér színében jelenlevő Jézus Krisztus valóban mindenható, végtelenül jó, kegyes és irgalmas Istenember, aki mindenkor és most is kész csodákat tenni, hogy velük Isten dicsőségét és halhatatlan lelkünk üdvösségét előmozdítsa. A csoda ugyanis felkelti és megerősíti bennünk a hitet, reményt, szeretetet, hálát, engedelmisséget, buzgóságot... és dicsőíti, dicséri és áldja Isten mindenható hatalmát, Isten végtelen fenségét... A türelmes szenvedő és sokat imádkozó leány édesanyjával arra int, hogy Istenhez irányított imáinkban legyünk alázatosak, bizodalmasok, türelmesek és főképp kitartók...

Nagelreiter Alajos dr.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Választmányi ülésünk — február 13-án — a Szentatya halálának hatása alatt állott. A gyűlést vezető országos igazgató emlékezett meg † XI. Pius pápáról: „Az egész világ gyászol afölött, aki a köteleességteljesítésnek élt utolsó percéig. Jelmondata (Pax Christi in regno Christi) szerint a békéért dolgozott és a legsötétebb válságokban mutatott utat az isteni világossággal az embereknek. A családról és az ifjúság neveléséről kiadott enciklikái örökérvényűek. Misszióink csodálatos virágzása † Szentatyánk érdeme. Szociális ügyek állandóan érdekelték s valóságos magnakartáját adta a Quadragesimo Annoban a rendezés módjának. A katolikus akcióval a világiaknak olyan apostolkodását indította meg, amely mindig legfőbb vizsgálása volt † Szentatyánknek.

Nekünk, magyaroknak, a Szent Imre-évi külön legátusküldéssel, az eucharisztikus világkongresszussal — amelyen rádióon keresztül hallottuk

hangját — és a zarándoklások alkalmával kimutatott szeretetével különösen szívünkbe írta nevét. Jósága arra indít, hogy necsak hivatalos gyászt tartsunk, hanem igazi gyermeki szeretettel imádkozzunk érte”.

Rekviem a választmány határozata értelmében február 15-én d. e. 9 órakor tartottunk elhunyt Szentatyánkért, az Örökimádás-templomban. *Dr. Mészáros János* protonotárius, országos igazgatónk volt a celebráns, ügyvezető-igazgatónk és az Örökimádás káplánja az asszisztensék. Az Oltáregyesület tagjai közül ezúttal is sokan ajánlották fel szentáldozásuk érdemét a † Szentatyáért.

† **Gróf Cziráky Almássy Erzsébet**ért, a választmány elhunyt tagjáért február 21-én 1/2 9 órakor volt szentmise az Örökimádás-templomban.

Igazgatói értekezlet a budapesti helyi igazgatókkal február 20-án tartott a központi házban országos igaz-

gatónk. Ezen főleg a kérdőívekre adott feleletek alapján felmerült kérdések és a Boldog Gizella-körök ügyei szerepeltek.

Farsangvégi Szentségimádásunk az idén is megszakítás nélküli három nap volt, mindennap szentbeszéddel — melyet az Örökimádás három papja mondott — és az utolsó napon ünnepélyes áldással, amelyet — a templom főajtajáig vonuló körmenettel — *Molnár László* apátplébános adott a városra a legfölségesebb Oltáriszentséggel.

Katolikus nagygyűlés az idén nem az ősszel, hanem május 18—21-ig lesz, hogy emlékezés is legyen az eucharisztikus világkongresszusra és felújítsa, kiterjessze annak áldásos hatásait. Az Oltáregyesületet a május 19-i esti imaórának a Hősök-terén való megrendezésére kérte fel a központi bizottság. Szívesen vállaltuk. Megbeszéléseink után az áprilisi számban közöljük programunkat.

Kórházi eucharisztikus triduumok újra lesznek a csoporttriduumokkal együtt. A tavalyi szép eredmény arra indít, hogy ugyanazokat kérjük fel szíves közreműködésre, akik tavaly e téren oly buzgón dolgoztak.

Teadélutánt tervezünk a központi házban február 12-ére, de a Szent atya halála miatt egy héttel elhalasztottuk és február 19-én tartottuk meg. Jövedelme — tekintettel az áthelyezésre és a mindenütt túlzásfolt farsangvasárnapra — aránylag kevés volt. De nem csüggedünk, mert folyton érkeznek a neszmélyi új oltár beszerzésére — amire a teadélután jövedelmét szántuk — az adományok.

Új trónt az Úr Jézusnak! Neszmélyen azóta, hogy a zárdakápolna — a kis Örökimádás — megnagyobbodott és a noviciátus odatelepitésével a szentségimádás állandósult, lehetetlen meghagyni a csak vakációi üdülés idejére beállított provizórikus oltárt és a könyvtartóból készített ideiglenes trónt, a nagyon szegényes szentségtartóval.

Azért határoztuk el a teadélutánt, de annak csekély jövedelménél sokkal jobban segítettek már és reméljük, fognak is segíteni nagylelkű jótévőink. Eddig a következő adományokat kaptuk az oltárra és a ráhelyezendő trónra (már meg is rendeltük; olyan lesz, mint az oltáregyesületi központi ház kápolnájának oltára). *N. N.* 200 P, *Hincz Viktor* 15 P, *özv. Soproni Gézáné* 10 P, *N. N. né* «Az én édes mindenkorsegítő jó Szűzanyámnak — a neszmélyi oltárra — hálas szeretettel az Ő gyermekétől a sok-sok kegyelemért» 25 P. «Bálint bácsi»: «Ernst kegyelmes úr hagyományozott rám 500 P-t. Ezt én nem tekintem egészen magaménak. Isten szent emberétől kaptam, jót teszek vele». 100 P-t adott a neszmélyi kápolnára (a többit más jótévesre használta fel). *N. N.* 3 P-t, *Lórenz Adél* 3 P-t, *N. N.* 2 P-t. *Scheuring-család* 50 P-t. *Isten fizesse meg jótévőink kegyes jóságát és jutalmazza meg őket azzal, ami legértékesebb számukra!*

Ki volna az a jótévő, aki a neszmélyi zárdának egy szentségtartót csináltatna? Ugyanis csak egy bronzból való szegényes monstanciát kapott annakidején a neszmélyi kápolna az Oltáregyesülettől. Akkor (csak nyáron pár hónapra) meg is felelt ez, de most a nagyobb kápolnában, örökimádáshoz mégis csak kevésbé méltó ez a kicsiny szentségtartó, különösen, ha meglesz az új oltár. 500—800 P-ért lehetne szép, románstílusú monstanciát csináltatni. Ez már aztán akkor is megfelelné, ha a mostani kápolna helyett templom lesz a neszmélyi zárdá mellett. *Tehetős, jószívű lélek kerestetik, akinek öröme telnék abban, hogy az általa adományozott trónszéken fogadjon az Úr Jézus a neszmélyi kis Örökimádásban a gyengédlelkű reparatrix-hódolatot és engesztelést!*

Magyarnádonon úgy van megszervezve az Oltáregyesület tagjainak imádási órája, hogy az éjjeli órákat olyan népes családok vállalták, amelyeknek tagjaiból az egész éjjel vagy féléjjel óráira jut adoráló. Ezek aztán egymást

keltik fel az imádási kötelezettség teljesítésére.

Éjjeli szentségimádás órái este 9-től reggel 5-ig (bezárólag) tartanak. Az éjjeli órás szentségimádásokat külön is nyilvánartítja a Központ, azért kérjük azoknak bejelentését.

P. Szunyogh Xavér II. liturgikus konferenciája március 10-én d. u. 4 óra-kor lesz a központi ház Szent Erzsébet-termében. Pontos megjelenést kérünk! (Az első konferencia nagyszerű élmény volt mindenkinek, aki csak résztvett rajta.)

Karításmunkát ne végezzen egyéni kezdeményezésből az Oltár-egyesület, mert annak külön szervezete van a plébániákon. Maga a Karításközpont kért fel ennek közlésére, mert egy budapesti plébánián az Oltár-egyesület külön karácsonyfaünnepélyt tartott és arra gyűjtve megelőzte a karításhölgyeket, akik aztán joggal panaszkodtak és a papjuk panaszt tett nálunk is, meg a Karításközpontban is. Nekünk egy Szegényünk van, de igen sok helyen: *a szegény templomok szegény Úr Jézusa. Mi gyűjtsünk csak Nekéi és szolgáltsunk be a Központnak, hogy meg tudjon felelni hívatásának, a szegény templomok segélyezésének.* Munkaanyagot, munkakészséges és hozzáértőkkel rendelkező helyekre ismert, igazolt személyeknek (elnöknő vagy más ismert helyettes) szívesen ad a Központ, hogy dolgozhassanak.

A szódligeti Oltár-egyesület, mint minden évben, ezúttal is megrendezte febr. 5-én műsoros teaestjét, amely táncmulatsággal volt egybekötve. Jantsits Tibor min. osztálytanácsos, a fáradhatatlan egyházközségi elnök segít ebben nevének, aki a szódligeti Oltár-egyesület mindig áldozatrakész odaadással és buzgósággal vezeti.

Oltár-egyesületi közgyűlések: *Tábanban* febr. 6-án volt az oltár-egyesületi közgyűlés. *Szegedy Maszák Aladárné* elnöknő felmentését és új elnöknő választását kérte ugyan, de közóhajnak

engedve ez évben megmaradt, miután *Riemer Gyuláné* alelnöknő biztosította őt arról, hogy teljes odaadással lesz segítségére. *Gróf Károly* helyi igazgató *dr. Mátrai Gyula* közp. ügyv. igazgató mondtak beszédet, a gyűlést pedig *dr. Tille Gyula* plébános zárószavai fejezték be. *Tripoliszban* febr. 13-án volt az Oltár-egyesület közgyűlése, melyet a (nők számára) Szentatyáról való kegyeletes megemlékezéssel kapcsolatt össze. A megemlékezés szónoka *dr. Mátrai közp. ügyv. igazgató* volt, aki a Szentatyá eucharisztikus tevékenységét emelte ki és példája követésére buzdította a tripoliszi oltár-egyesületi tagokat, akiknek egyesülete tíz év óta *szabályosan* — sőt mintaszerűen — működik. Az elnöknő és a plébános az Oltár-egyesület eredményeit csillogtatták meg a tagok előtt és buzgó folytatásra kérték a jelenlévőket.

Szent István könyvek:

Szívós Donát: *Diákletkigyakorlatok.* A nagy fiúkhoz szól, egészen nekikvaló nyelven. Az örök igazságokat a legügyesebben öltözteti korszerű ruhába és szívesen elfogadhatóvá teszi a nagy diákok számára. Három sorozat, egyenkint nyolc ügyes, tartalmas be-széddel.

Dr. Tihanyi Tibor: *Uriasan, fi-noman* címen rövid illemszabályokat közöl. Igen éles meglátások, argumentumokat magukban hordó szabályok. Minden diák kezébe adjuk oda!

Kühár Flóris: *Zarándokszívvel.* Valóban találó a könyv tartalmához. Kontemplációszerű lelki élmények egy római zarándoklatról. Nem közönséges útleírás, hanem azt mondhatnók, hogy egy lelkikalauz, minden gazdagságának értékes elénkvetítése rendkívül érdekes, friss előadásban. Akár voltunk, akár nem azon az úton, melyet a szerző megjárta, élvezetes olvasmány lesz számunkra a könyve.

A SZEGÉNYEKRŐL.

Szegényekkel szemben szeretet érezz,
gőgös hiúságban vigyázz el ne vérezz —
ne éreztess velük soha különbséget,
születési rangot, vagyont, műveltséget.

Talán többet kaptál a Gondviseléstől,
ne ess kísértésbe balga kevélységből...
alázatosságra kötelez csak téged,
mérsékelni tudjad fényűző igényed.

A te alamizsnád add a magadéból,
saját jószágodból, ne a másokéból —
«delki szegénység» az Isten adománya,
büszke légy, ha mondják: Krisztus tanítványa.

Galler Géza.

OLTÁRVIRÁGOK.

1. Havi szentségimádás.

Mikor beiratkoztam az Oltáregyesületbe, arra vállalkoztam, hogy havonként egy órát töltök imádásban az Oltáriszentség előtt. Ez a kötelezettség számomra kitüntetés és figyelmeztetés. Ebben a hónapban átélmélkedem a jelentőségét.

a) Az Egyház jegyesi szeretettel övezi a szentségi titokban élő Jegyesét. Szeretete imádásban virágzik ki, hálaadással és engeszteléssel váltakozva. Eszménye az örökimádás, annak mintájára, melyet boldog szemléletben a dicsőséges Egyház végez. (Jel. 4, 8; 14, 11.) A földi örökimádás kórusa: sok ezer pap és szerzetes szakadatlan zsolozsmája; a közösség liturgikus istentisztelete; buzgó szívek egyéni áhítata, sok millió szív csendes elmerülése az isteni szeretet titkaiba, szótlán érzelmek csodás muzsikájával. Az Egyház szeretetéből természetszerűen következik, hogy mentől több szívet keres, akik lélekben és igazságban imádják az Urat. (Ján. 4, 24.) Oltáregyleteibe is elsősorban imádókat toboroz. Ezek keretében a világi hívek, saját külön társulatukban a papok tömörülnek, hogy együttesen megszervezzék az adorátorok fehér seregét. Az imádás az én legszebb oltáregyleti hivatásom.

b) Nem mulasztom el az előírt havi szentségimádásomat. Hogyan is mulaszthatnám el? Erdemesebb szolgálatot aligha tehetek az Úrnak, mint ha szentélyében ápolom a szeretet tüzét. Erre az egy órára én veszem át az öröklámpa szerepét. Az Úr itt van és hív engem. (Ján. 11, 28.)

Tagsági kötelességeim közt az imádás a legfontosabb, mert a külső tevékenységemnek is ez a szívverése. Nélküle vértelen minden külső szolgálatom, melyet az Úr szent teste körül végzek, ha még olyan mutatós is. Manapság az elmélyedés

rovására túlteng a tenni-venni vágyás. Ebben az örökös mozgalmasságban rendszerint több a nyugtalanság és emberi indulat, mint az Istenre néző buzgóság. Minden oltáregyleti tevékenység elkorcosodik, elsekélyesedre, felületességre és külsőségeskedésre vezet, ha nem gyökerezik imádó és elmélyedő szívben.

Lehetőleg pontosan megtartom a számomra kijelölt és önként vállalt órát. Így elkerülöm a halogatást, amely mulasztást szokott kitermelni. Így jobban szolgálom az egyesület szándékát, amely szervezetét az örökimádás gondolatába állítja, hogy a montranca köré koszorút fonjanak, ahol minden virágnak megvan a maga helye. Nincs rá időm? Hát nem tudnék egy órát virrasztani szerető együttérzésben az Úrral? (Mt. 26, 40.) Igaz, hogy minden kis szeretettény és rövidke látogatás is kedves az Üdvözítőnek, de elmélyedéshez, bensőséges imádatához, a lélek kifejtőzéséhez nem elég a jövés-menés, oda hosszabb idő kell.

Buzgón végzem az adorációm. Nemcsak testileg leszek jelen, hanem tudatosan, az Úr Jézus érzelmeivel egybekapcsolódva. Minden imádási óráim az eucharisztikus lelkületem kifejezője lesz. Talán gyarló, de beleadom az egész lelkemet, annyit teszek, amennyit tehetek. Ez pedig nagy elv és az imádat mottója. Hogy szétszóródott vagyok, ez eggyel több ok a huzamos imádat gyakorlására, mert kitartással fegyelmzettességre szoktatom magamat. Fárasztó egy óra, megszakítás nélkül? Nem baj, egy kis áldozatot megérdemel az Úr. Éppen a fáradtság érzete, a vele járó önmegtágadás olyan, mint a tömjén, mely a szeretet-tűz illatos áldozattá válik. Prohászka püspök sokat adorált. Ő is érezte nem egyszer a test idegenkedését, mely lehúzta a lélek készségét. Neki sem volt mindig gyönyörűség egyórás imádat. De erőt vett a természet ellenkezésén és szelíd szemrehányással biztatta magát: „Semmit sem kell sokallni az Üdvözítőért, és egy órának nem szabad hosszúnak látszania az Oltáriszentség előtt”. (Ö. m. 23, 81.)

Nem névleges, hanem élő tagokat keres az Oltáregylet, olyanokat, akik versengnek a szeretetben. (Gal. 4, 18.) Az lesz az ambíció, hogy én legyek az egyeletnek egyik legszorgalmasabb adorátora. Életem zarándokútján az imádási óráim kedves emlékek terebélyesednek. Szívemből kisarjad az a titokzatos fa, mely minden hónapban hoz gyümölcsöt. (Jel. 22, 2.) Akiben kivirágzik, annak a lelkére rajzolja az előrerendelés titokzatos jegyét, — kiválasztottságot az égi örökimádásra.

Rogács Ferenc dr.

Az Oltáregyesület hivatása a szegény templomokat elsőrendű szükségleti (és nem luxus) tárgyakkal felszerelni. (Tehát ne kérjen tőlünk addig senki zászlókat, szobrokat, oltárszőnyeget, amíg sok helyen a misézőkehely, miseruha, misekönyv stb. elsőrendű elengedhetetlen tárgy hiányzik.)

Az oltáregyesületi tagok alamizsnái (tagsági díj) helytelenül nevezve!) és adományai, vagyis az egész oltáregyleti bevétel az országos Központnak küldendő be legkésőbb dec. 24-ig. Hogyan segítse a Központ a szegény templomokat, ha e szabályt nem tartjuk meg! Külön célokra (pl. zászló, oltárszőnyeg) külön gyűjtést rendezhet az Oltáregyesület, de az oltáregyesületi célpénzt (szegény templomoké!) nem használhatja fel önhatalmúlag!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephanicum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.